

יום הכיפורים פרק שמיני יומא

עין משפט
נר מצוה

(א) ר"ה ד: (ט"ז), (ב) חולין ה: (הורים י: א. יצגה סג. שבעה ט"ו: א.) עירובין ז: קוסה ה: ד.) [גשלת מביט הללו נלאח מויתרין וכו' מפשיטא ד"ה ד"ה וכו' אלא הי קאמר שיעורין וכו']. (ט) שבט ק"ו. גמליה ז: (תמורה טו.). (ו) [נחמה לת: חולין כ"ה. כבודות ז: ערכין ט"ו.] (ז) [וע"פ חוס' עירובין ז: ד"ה הלכא ועסוקה וכו' ד"ה אלא הלכא]. (ח) [שירך לעיל קודם ד"ה עונשין].

תורה אור השלם

1. כי כל הפשט אשר לא תגזרה ציצה היום היום והנדרה מופתין: ויקרא כג כט
2. מקל האכל אשר האכל אשר יבוא עליו מים יטמא וככל משקה אשר ישתה בבבל בלי יטמא: ויקרא יא לד
3. אשר נשיא חקטק ועשה אחד מקל מצות ה' אלהיו אשר לא תשינה בשגגה ואלהם: ויקרא ד כב
4. אלה המצות אשר עשה ה' את משה אל בני ישראל בהר סיני: ויקרא לו כ

הגהות הב"ב

(א) רש"י י"ה מאי רביה כי דלאי מהאי דמה פירש ביום הכפורים נתישה להרעוה יתיר שטעמא משום דשניה הכתוב הוא משל פירושו לכל: (ב) ד"ה דאי מהתם כי ושינו חכמים בשיעורין אמרו כי לאשר יאכל שניתי חסיד ליה כלימי תיבת משמעו תמק:

תום ישנים

שירך לעמוד קודם כ"ה שיעורין בבית חוץ במזבחה אובליין ב"ל לפי רש"י שגלגל לפרש דלמלא אתרים, מיייר נמי הכא לנתלא תמיס. [ולפירוש רש"י ורבינו יעקב דמייר נטומא עלמא, מיייר נמי הכא לנטומא עלמא, וכל עמטא תמס ונפרתא פי' עמטא פוק המניע (זל, ט) ונפסמס פוק אל ובעירן (מו, ח). שאין בית הבליעה מחוקק ויחר מביצת תרנגולת הקשה ר"ב/ו למרין כתיבתה פוק אמרו לו (וי, א) גבי י"ט אוכל אכילה תמט כי שאין בית הבליעה מחוקק ויחר משי וזמס, ואם כן ללל כית איגורי שהוא כית ציוני: אשר לא תעשינה. משמע שאלו ידע לא עשה אבל בשגגה עשה ואשם: אלא דלא מחייבי קרבן עד דאיכא כוים גדול והכי קאמר האוכל כית ציוני אל יכתוב מחייבי טמא אלא יכתוב כוים ציוני אכלתי שמה יצא בית דין ויפטרנו מקרבן ומנאל מציח חולין לעולם: ה"ג עונשין מיכתב כתיבי

כל השיעורין. האמורין זאלולין: שניה הכתוב. לקמן קמפרט ליה: וראה לדברי. למה שאמרתי שלפי שניה הכתוב במשמעו שני חכמים בשיעורין יש ראה מיום הכפורים אשר צו שני חכמים בשיעורין מפני שניה צו הכתוב במשמעו: אלא לא סעונה. ולא כתיב אשר תאלל: מאי ראה. למה לו להציג ראה מאי אולמא דלאי מיהאי (א) מה פורש ביום הכפורים במשנה הודיענו שהטעם משום דשניה הכתוב הוא יותר משלל פירשו תמס בטומאה נמי חוין דשניה הכתוב במשמעו ושני חכמים בשיעורין: (ב) אי מהתם. מדשינה הכתוב בטומאה הוא אמנה אין שם שינוי הכתוב לאורכה הוא למיכתב מכל האוכל אשר יאכל כי היכי דתיב גבי משקה אשר ישתה קא משמע לן יום הכפורים דהתם דלאי שניה הכתוב במשמעו ושני חכמים בשיעורין אמור מעתה את שניי בטומאה נמי משום שנתא דשניה הכתוב הוא דלאשר יאכל שניי משמעו שיהי להו: מחוסר שחיטה. כשיזא ממך האוכל שונר צו לאו אוכל מיקרי לענין טומאה לא הוא ולא אמו דהא מחסרי שחיטה: ואימא זן פקועה. שנמצא בתוך בהמה שנחטטה דקיימא לן (חולין דף ע"ה). שחיטה אמו מטהרמו: טעון קריעה. דתמן (ספ) קורבו ומנאל את דמו: דבר יונכי. עוף גדול הוא כדאמרין בזכורות (דף ט"ו): שטענה צילמו ששים כרבים: וזמר טובא לא גרסינן אלא ה"ג וימר כזיעוסא דליפיהא: רבי אבהו דידיה אמר וכו'. פירש במשמעו של מקרא פירש אחר של פירש צו ר' אלעזר רצו ואין להשגי עליו: האוכל הלכ בזמן וכו'. מפרש לה ואולי: אי נימא דמחייבי קרבן אכיות קטן והתניא א"ר אשר לא תעשינה בשגגה ואשם השב מדיערתו מביא קרבן על שגגתו לא שב מדיערתו אין מביא קרבן על שגגתו אלא דלא מחייבי קרבן עד דאיכא כוית גדול ולמאי דסליק אדעתיה מעיקרא דמחייבי קרבן אכיות קטן מאי ירבה בשיעורין שמא ירבה בקרבנות מחמת שיעורין א"ר יוחנן בשיעורין עונשין הלכה למשה מסיני עונשין מכתב כתיבי אלא ה"ק (אמר רבי יוחנן) בשיעורים של עונשין הלכה למשה מסיני תניא נמי הכי שיעורין של עונשין הלכה למשה מסיני אחרים ואומרים בית דינו של יעבץ תיקנום והכתיב (א) אלה המצות שאין נביא רשאי לחדש דבר מעתה אלא שכחום וחרזו ויסדום: השותה מלא לוגמיו: אמר רב יהודה אמר שמואל ילא מלא לוגמיו ממש אלא כל שאילו יסלקנו לצד אחד ויראה כמלא לוגמיו והא אנו תנן מלא לוגמיו אימא כמלא לוגמיו מתייבי כמה ישתה ויהא חייב בש"א רביעית ובה"א מלא לוגמיו רבי יהודה בן אומר משום ר"א כמלא לוגמיו רבי יהודה בן בתירא אומר כדי גמיעה מי עדיפא ממתניתין דאוקימנא כדי שיראה הכי נמי כדי שיראה אי הכי היינו ר"א איכא בנייהו מלא לוגמיו דחוק (ב) מתקיף לה רב הושעיא אם כן היה ליה מקוליא ב"ש ומחומרי ב"ה אמר ליה כי

עונשין מיכתב כתיבי. ה"ג רש"י אכל כספרים היה כתוב שיעורין מיכתב כתיבי פירוש מדרי' חזן ארך חטה ושעורה ואמר כל הפסוק היה לשיעורין נלמר ומשני שיעורין של עונשין עמו דל"ג ליה חדר דלמי משני שיעורין של עונשין של עונשין מיכתב כתיבי ועוד זכך דוכתא דפריך הכי כפרק קמא דסוכה (שס) דעירובין (ד' ז.) מייית כל מילתא דרבי חזן והכא לא מייית לה ועוד אמרי לא משני הכא כדמשני תמס קרא אסמכתא צעלמא ועוד ליפרוך נמי עונשין מיכתב כתיבי אלא שמע מינה דהכי פריך עונשין מיכתב כתיבי אכל משיעורה לא פריך דסינן אשינויא דשנינן תמס: ר"ה נמי במלא לוגמיו. הא דלמר פרק חלון (עירובין דף ע"ה): המקדש אס טעם מלא לוגמיו ילא ואם לאו לא ילא אור"ת דהתם נמי כמלא לוגמיו ועמס הוא דענינן יתוי דעתא דלי מלא לוגמיו ממש קאמר אס כן הוי טפי מרביעית כדמכתב הכא כי מוקי לה כמלא לוגמיו אזו פריך אס כן הוה ליה מקולי בית שמאי אכל מעיקרא דקאמר מלא לוגמיו לא קשיא ליה א"כ היכי בעינן כולי האי והאמר כפרק ערבי פסחים (פסחים דף ק"ח): דל' כוסות שיעורין כדביעית וכוס על קידוש אחד מהם וא"כ היכי נפיק ידי קידוש נמי דעני טעימה מלא לוגמיו ועוד אי סלקא דעתך מלא לוגמיו אס כן הוה טפי מייטובי דעתא דייטובי דעתא הוי כמלא לוגמיו ואמאי שיעורו ככל חד וחד דדייה צעלמא אי הוי כמלא לוגמיו ניחא דמשני דעתא קים להו לרציו דהכי משיבא דעמטא כל העולם טובא עוג מלך הבצץ פורתא: (ב) ושיעורין חכמי' זו ביצת תרנגול'.

עין משפט
נר מצוה

עין משפט
נר מצוה

עין משפט
נר מצוה

תום ישנים

שירך לעמוד קודם כ"ה שיעורין בבית חוץ במזבחה אובליין ב"ל לפי רש"י שגלגל לפרש דלמלא אתרים, מיייר נמי הכא לנתלא תמיס. [ולפירוש רש"י ורבינו יעקב דמייר נטומא עלמא, מיייר נמי הכא לנטומא עלמא, וכל עמטא תמס ונפרתא פי' עמטא פוק המניע (זל, ט) ונפסמס פוק אל ובעירן (מו, ח). שאין בית הבליעה מחוקק ויחר מביצת תרנגולת הקשה ר"ב/ו למרין כתיבתה פוק אמרו לו (וי, א) גבי י"ט אוכל אכילה תמט כי שאין בית הבליעה מחוקק ויחר משי וזמס, ואם כן ללל כית איגורי שהוא כית ציוני: אשר לא תעשינה. משמע שאלו ידע לא עשה אבל בשגגה עשה ואשם: אלא דלא מחייבי קרבן עד דאיכא כוים גדול והכי קאמר האוכל כית ציוני אל יכתוב מחייבי טמא אלא יכתוב כוים ציוני אכלתי שמה יצא בית דין ויפטרנו מקרבן ומנאל מציח חולין לעולם: ה"ג עונשין מיכתב כתיבי

עין משפט
נר מצוה

עין משפט
נר מצוה

עין משפט
נר מצוה

עין משפט
נר מצוה

עין משפט
נר מצוה